

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561362368/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

ham blive hos os! husker Du ikke nok, hvor ond hans Halvbroder var mod ham i Kirken!»

»Men jeg har jo ingen Magt over ham! jeg kan ikke tage ham fra Forældrene!»

»Men han kan nok følge med os til *Svendborg*. Morbro'er lader ham sove i Nat paa Skibet og imorgen gaaer han hjem med os; saa taler Du først med Forældrene, taler for ham, og naar de saa ikke længer ere meget vrede, gaaer han hjem. Det vil Du jo nok?»

Christian saae veemodig paa hende; hun tog hans Haand.

»Vær ikke bedrovet! min Moder kan godt lide Dig!» og hun saae med et bedende Blik paa Moderen.

»I Guds Navn!» sagde hun, »Vor Herre har ført Dig til os; saa bliv da! Du skal ingen Nød have inat i *Svendborg*. Imorgen følger Du tilbage med os!»

»Ja!» sagde *Christian* med et dybt Suk.

Nu spurgte hun igjen om Gudfaderen, og hvad denne var, og Drengen svarede derpaa saa godt han kunde. *Luzie* talte om den kjære Morbro'er og om Skibet, som de skulde ombord paa, den nydelige lille Kahyt med de smaa Vinduer, som der var røde Gardiner om, og midt imellem hang Siihouettet af Morbro'ers afdøde Kone, der var en Svensker, ovre fra *Malmö*. Hun fortalte om Hylden med Bibelen, Psalmebogen og *Albert Julius* og om den gamle Violin.

Ved dette Ord funkede *Christians* Øine: »Violin!» udbrød han; nu forstod han først, hvor kjær denne Mand kunde blive En.

Hen paa Formiddagen naaede de *Svendborg*. Med hvilken Hentykkelse gjensaae han ikke Thorseng, Bugten og hele den kjære By; han havde Lyst til at nikke til alle Husene, de vare jo gamle Bekjendte. De gik op ad Møllegaden, han saae ned til Gudfaderens Hus, Vinduetskodderne vare oppe, Døren lukket. De kom til Skibsbroen.

»Der ligger *Luzie*!» sagde Moderen og pegede paa Skibet.

»Og der staaer Morbro'er!» raabte *Luzie*. De fordoblede deres Skridt.

I en blommet Kattuns Nattroe stod en lille tyk Mand med et rodt, jovialt Ansigt. Det var Morbro'er *Peter Wik*.

»Nei, er I der!» udbrød han, »det maae vi skrive paa Bjelken! *Lisbeth* og min egen lille Landseiler. I komme Norden fra med Søndevind. Naa ud paa Brædtet!»

»Kan det bære?» spurgte *Lisbeth*.